

Приказка за къртицата

Рихардъ Демель

Прѣди много хиляди години живѣше едно джудже, толкова надълбоко въ земята, че никой не знаеше нищо за него. И само джуджето не знаеше нищо за хората, защото имаше много работа. То бѣше царъ на другитѣ джуджета и живѣше въ петъ богато-украсени голѣми пещери. На старини бѣше станало много сърдито и нѣмаха край неговитѣ строги заповѣди.

Но тамъ долу въ пещеритѣ не бѣше тъмно, една отъ друга тѣ бѣха по-свѣтли и по-хубави — толкова много диаманти и други скъпоцѣнни камъни бѣха натрупали джуджетата въ тия пещери, а самитѣ стѣни бѣха отъ лѣскавъ кристалъ, всѣки съ особенъ цвѣтъ. И царьтъ на джуджетата, загърнатъ въ мантия отъ черенъ плюшъ, седѣше върху единъ голѣмъ зеленъ смарагдовъ камъкъ, държеше се за дългия си остъръ носъ и прѣсмѣташе дали е достатъчно свѣтло въ неговитѣ палати. Обаче никога не му се виждаше достатъчно свѣтло.

Тогава другитѣ джуджета му издълбаха шеста пещера съ стѣни отъ чистъ рубинъ, които пламтѣха силно, сѣкашъ бѣха отъ огънь. Това трая хиляда години. Но и тази пещера не бѣше достатъчно свѣтла за царя. И тъй като царьтъ ставаше все по-мраченъ въ своята мантия отъ черенъ плюшъ, дойдоха тогава другитѣ джуджета и по-младитѣ казаха на старитѣ:

— Елате да направимъ една синя пещера.

За тѣзи имъ думи тѣ щѣха да бждатъ едва ли не избити, защото народьтъ на джуджетата не можеше да търпи синия цвѣтъ. Но тъй като всички други цвѣтове бѣха опитани въ досегашнитѣ шестъ пещери, най-сетнѣ старитѣ джуджета се съгласиха и подадоха ржка на младитѣ. И всички се заловиха за работа. Тайно издълбаха една седма пещера отъ сини скъпоцѣнни камъни, чиито стѣни бѣха свѣтли и сини като небето. Това трая още хиляда години.